

Zitting 1975-1976

14 009

Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en Australië tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen, met Protocol; Canberra, 17 maart 1976

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Ter griffies van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 18 augustus 1976. De wens dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens een of beide Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 17 september 1976.

Aan de Voorzitters van de Eerste Kamer en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 13 augustus 1976

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60 en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer u hierbij de Nederlandse en de Engelse tekst over te leggen van de op 17 maart 1976 te Canberra tot stand gekomen overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en Australië tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen, met Protocol (Trb. 1976, 41).¹

Een toelichtende nota bij deze overeenkomst, met Protocol, gelieve u hiervan te treffen.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
M. van der Stoep

¹ Nedergelegd op de bibliotheek ter inzage van de leden.

TOELICHTENDE NOTA

Inleiding

Reeds in de vijftiger jaren heeft het Koninkrijk der Nederlanden aan Australië voorgesteld onderhandelingen aan te knopen over de totstandkoming van een overeenkomst ter vermijding van dubbele belasting. Aanleiding hiertoe was onder meer, dat de tussen Nederland en Australië bestaande gevallen van dubbele belastingheffing een ernstige belemmering vormden voor de emigratie naar Australië van Nederlandse zelfstandigen. Op het Nederlandse voorstel heeft Australië echter negatief gereageerd. Australië had in die tijd slechts overeenkomsten ter vermijding van dubbele belasting gesloten met de Verenigde Staten van Amerika en met Canada en de Australische regering gevoelde geen behoefte zodanige overeenkomsten met landen van het Europese continent te sluiten.

In de loop van de daarop volgende jaren werden de bezwaren verbonden aan het ontbreken van een overeenkomst ter vermijding van dubbele belasting aan Nederlandse zijde steeds sterker gevoeld. Nederlandse ondernemingen werden daardoor ernstig belemmerd in hun streven bedrijven in Australië te stichten of bestaande bedrijven uit te breiden. Voorts ondervonden de Nederlandse scheep- en luchtvaartmaatschappijen het als een ernstig bezwaar, dat zij ter zake van het vervoer van personen en goederen uit Australië aan de Australische belasting waren onderworpen. In verband hiermede werd dan ook van elke zich voordoende gelegenheid gebruik gemaakt opnieuw bij de Australische regering aan te dringen op onderhandelingen over de totstandkoming van een overeenkomst ter vermijding van dubbele belasting. Hetzelfde deed een groot aantal andere landen, dat zich inmiddels evenals het Koninkrijk voor de totstandkoming van een zodanige overeenkomst had geïnteresseerd.

Pas in de loop van de zestiger jaren leek er een kentering in de houding van de Australische regering te komen. Zij verklaarde zich in beginsel bereid tot het voeren van onderhandelingen met het Koninkrijk, doch voegde daaraan toe, dat nog geruime tijd geduld zou moeten worden betracht, aangezien zij voorrang wenste te geven aan onderhandelingen met een aantal andere landen. Tussen 1967 en 1972 heeft Australië overeenkomsten ter vermijding van dubbele belasting gesloten met het Verenigd Koninkrijk, Japan, Singapore en Nieuw-Zeeland.

Ook de Bondsrepubliek Duitsland slaagde er in tot onderhandelingen te geraken en deze in 1972 af te ronden. Ondanks de omstandigheid, dat Australië inmiddels tot de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling te Parijs (OESO) was toegetreden, traden echter aan Australische zijde aarzelingen op, die pas tegen het einde van 1974 werden overwonnen.

Tijdens een bezoek, dat de Australische minister-president in januari 1975 aan zijn Nederlandse ambtgenoot bracht, verkreeg de Regering de toezegging, dat Australië een hoge prioriteit aan de onderhandelingen met het Koninkrijk zou verlenen. Dit heeft ertoe geleid, dat in april 1975 een Nederlandse en een Australische delegatie in Canberra met elkaar hebben onderhandeld. Deze onderhandelingen zijn uitgemond in de onderhavige overeenkomst, met bijbehorend Protocol.

De overeenkomst

Wat dividenden betreft is overeengekomen dat deze over en weer aan een bronbelasting van ten hoogste 15 % mogen worden onderworpen (artikel 10, tweede lid). Voor Australië komt dit neer op een halvering van zijn nationale tarief van 30 %. Ondanks hardnekkige aandrang van Nederlandse zijde was Australië er niet toe te bewegen voor dividenden, die in een deelnemingsverhouding worden uitgekeerd, met een lagere bronheffing genoegten te nemen. De Australische delegatie verklaarde niet te kunnen afwijken van

het percentage dat dienaangaande in alle andere Australische overeenkomsten was neergelegd. Gelet op het grote belang dat het Nederlandse bedrijfsleven heeft bij de totstandkoming van de overeenkomst, heeft Nederland hierin uiteindelijk berust, nadat Australië had toegestemd in een bepaling in het Protocol, volgens welke Australië, indien het in een overeenkomst met een andere lid-staat van de OESO ten aanzien van deelnemingsdividenden genoeg zou nemen met een lager percentage dan 15, er aan zal medewerken dat de onderhavige overeenkomst in gelijke zin zal worden gewijzigd.

Met betrekking tot interest en royalty's is overeengekomen, dat de bronstaat daarover ten hoogste 10 % belasting mag heffen (artikel 11, tweede lid, en artikel 12, tweede lid). Ten aanzien van interest stemt dit percentage overeen met het percentage, dat Australië in de meeste gevallen overeenkomstig zijn eigen wetgeving kan toepassen. Wat royalty's betreft is echter in veel gevallen wel sprake van een aanzienlijke verlaging van de Australische belasting. Volgens zijn eigen wetgeving past Australië namelijk zijn normale belastingtarief (voor vennootschappen 45 %) toe op de netto-inkomsten uit royalty's en veelal leidt dit tot een hogere belasting dan 10 % van het bruto-bedrag van de royalty's. Een en ander neemt echter niet weg, dat het is te betreuren, dat Australië, met name wat royalty's betreft, zich niet kon conformeren aan de tussen geïndustrialiseerde landen gebruikelijke gedragslijn, dat deze in de bronstaat niet aan een bronheffing zijn onderworpen, althans aan een lagere bronheffing dan 10 %. Ook op dit punt wenste men echter van Australische zijde niet af te wijken van de gedragslijn, die in alle andere Australische verdragen was neergelegd. Deels in verband met de belangen van het Nederlandse bedrijfsleven, en deels omdat Australië op het punt van de belastingheffing van lucht- en scheepvaartwinsten de Nederlandse verlangens volledig heeft gehonoreerd, heeft Nederland van de bronbelasting op interest en royalty's geen breekpunt gemaakt. Daarbij heeft mede als overweging gegolden, dat Australië, evenals dit ten aanzien van deelnemingsdividenden het geval is, zal medewerken aan een herziening van de overeenkomst, indien het ten aanzien van interest of royalty's in een overeenkomst met een andere lid-staat van de OESO een lager percentage dan 10 zou aanvaarden.

Met betrekking tot de belastingheffing over winsten van ondernemingen volgt de overeenkomst in zeer belangrijke mate het patroon van bepalingen dat in de modelovereenkomst van de OESO is aanbevolen. De afwijkingen houden een geringe uitbreiding in van het aantal gevallen waarin het bestaan van een vaste inrichting wordt aangenomen (artikel 5). Zeer belangrijk is echter dat Australië, zoals hiervoor reeds werd vermeld, de Nederlandse verlangens ten aanzien van de belastingheffing van lucht- en scheepvaartwinsten volledig heeft gehonoreerd. Ingevolge artikel 8 zijn zodanige winsten slechts belastbaar in de staat waar de desbetreffende maatschappij is gevestigd. Dit brengt met zich mede, dat Nederlandse lucht- en scheepvaartmaatschappijen voortaan niet meer aan Australische belasting zullen zijn onderworpen ter zake van de winst behaald met het vervoer van personen en goederen uit Australië. Een uitzondering geldt voor lokaal vervoer binnen Australië, doch deze uitzondering strookt met de internationaal algemeen aanvaarde gedragslijn op dit punt.

Wat de wijze van voorkoming van dubbele belasting betreft, zal Nederland als regel de vrijstellingsmethode toepassen. Alleen voor de Australische belasting op dividenden, interest en royalty's, alsmede voor de Australische belasting op inkomsten van artiesten e.d., zal de verrekeningsmethode gelden. Australië zal van zijn kant steeds de verrekeningsmethode toepassen (artikel 23).

Australië kon zich er niet mede verenigen, dat in de overeenkomst bepalingen inzake de non-discriminatie zouden worden opgenomen. Het be-

schouwt zodanige bepalingen als een inbreuk op zijn soevereine rechten en heeft dergelijke bepalingen evenmin aanvaard in de overeenkomsten die het in het verleden met andere landen heeft gesloten. Hoewel dit standpunt niet overeenkomt met hetgeen onder de werking van overeenkomsten ter vermijding van dubbele belasting internationaal vrijwel algemeen als juist wordt aanvaard, is van Nederlandse zijde hieraan niet al te zwaar getild omdat de Australische wetgeving in feite geen discriminatoire bepalingen van enige betekenis bevat.

De overeenkomst bevat een op de meest recente internationale ontwikkelingen afgestemde regeling inzake het wederzijds verstrekken van inlichtingen (artikel 25).

De overeenkomst treedt in werking op de dag waarop beide regeringen elkaar mededelen dat aan de voor hun onderscheiden landen vereiste grondwettelijke procedures is voldaan. Zij vindt daarna toepassing met terugwerkende kracht tot 1 juli 1975, wat de bronheffingen op dividenden en interest betreft, en tot 1 januari 1975 (voor Nederland) resp. 1 juli 1975 (voor Australië) wat de overige belastingen naar het inkomen betreft (artikel 29).

Voor wat het Koninkrijk betreft, zal de overeenkomst alleen voor Nederland gelden. In artikel 28 is echter bepaald, dat de overeenkomst in al dan niet gewijzigde vorm kan worden uitgebreid tot het andere deel van het Koninkrijk. Indien daartoe wordt overgegaan, zal zulks geschieden door middel van een ter zake afzonderlijk te sluiten overeenkomst.

De Staatssecretaris van Financiën,
M. J. van Rooijen

De Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken,
L. J. Brinkhorst